

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2023 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
sprawy **D. D.**
skazanego z art. 177 § 2 k.k. i innych,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach
z dnia 15 grudnia 2022 r., sygn. akt II Ka 369/22,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ełku
z dnia 28 lipca 2022 r., sygn. akt II K 341/22,

p o s t a n o w i ł

1. **oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną;**
2. **obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

D. D. na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Ełku z dnia 28 lipca 2022 r., w sprawie o sygn. akt II K 341/22, został uznany za winnego przestępstw:

1/ z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 8 lutego 2022 r. około godz. 17:17 na ul. [...] w E., prowadząc samochód T. nr rej. [...] w kierunku ul. [...], umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że znajdując się w stanie pod wpływem substancji psychotropowej A9-THC, ze stężeniem przekraczającym 3,0 ng/ml, jadąc z

prędkością niedopuszczalną, przekraczającą 50 km/h, nie dostosowaną do warunków drogowych, zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności, nie zmniejszył prędkości tak aby ustąpić pierwszeństwa przechodzącej przez przejście N. K., uderzył pojazdem w pieszą, w wyniku czego doznała ona rozległego urazu czaszkowo-mózgowego z ciężkim uszkodzeniem ośrodkowego układu nerwowego, następstwem którego była jej śmierć - i za to na podstawie tych przepisów wymierzono mu karę 8 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł Sąd wobec oskarżonego środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych; na podstawie art. 47 § 3 k.k. zasądził od oskarżonego obowiązek zapłaty kwot po 10.000 zł na rzecz każdego z oskarżycieli posiłkowych: G. K., K. K. oraz małoletniej M. K. (do rąk jej przedstawicieli ustawowych) tytułem nawiązek (pkt II i III wyroku);

2/ z art. 178a § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 8 lutego 2022 r. około godz. 17:00-17:17 w E. od ul. [...] do ul. [...] w ruchu lądowym prowadził samochód T. nr rej. [...] znajdując się w stanie pod wpływem substancji psychotropowej A9-THC ze stężeniem przekraczającym 3,0 ng/ml - i za to wymierzył mu Sąd karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt IV); na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat; na podstawie art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej (pkt V i VI);

3/ z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii polegającego na tym, że w dniu 8 lutego 2022 r. w E., wbrew przepisom ustawy, w szklanej lufce posiadał ziele konopi innych niż włókniste w ilości około 0,12 g, nadto przyjmując, iż czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi - wymierzył mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności (pkt VII);

4/ na podstawie art. 85 k.k. i art. 85a k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzekł Sąd wobec oskarżonego D. D. karę łączną 8 lat pozbawienia wolności (pkt VIII), na poczet której na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 8 lutego 2022 r. do dnia 28 lipca 2022 r., tj. 170 (sto siedemdziesiąt) dni (pkt XI);

5/ na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 90 § 2 k.k. połączono środki karne orzeczone wobec oskarżonego w pkt II i V wyroku i orzeczono łączny środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, na poczet którego na podstawie art. 63 § 4 k.k. zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 8 lutego 2022 r. (pkt IX i X).

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcie w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz kosztów postępowania karnego.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli oskarżyciel publiczny – prokurator Prokuratury Rejonowej w E., pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych oraz obrońca oskarżonego.

Po rozpoznaniu tych apelacji Sąd Okręgowy w Suwałkach wyrokiem z dnia 15 grudnia 2022 r., sygn. akt II Ka 369/22, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1/ orzeczoną w pkt. VIII karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności podwyższył do 8 lat i 1 miesiąca.

2/ orzeczony w pkt. XI okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania zaliczył na poczet kary łącznej orzeczonej w pkt. 1 niniejszego wyroku.

3/ orzeczony w pkt. II dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych złagodził do 10 (dziesięciu) lat.

4/ orzeczony w pkt. IX łączny dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów złagodził do 11 (jedenastu) lat.

5/ w pkt. X wyeliminował słowo „dożywotniego”.

W pozostałym zakresie wyrok ten utrzymał w mocy, zwalniając oskarżonego od ponoszenia opłaty i pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego D. D., który zaskarżył wyrok „w części dotyczącej utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego w Ełku co do przypisania skazanemu przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. (pkt II wyroku) oraz w części zmieniającej ten wyrok w zakresie wymienionego wyżej czynu (pkt I wyroku)”. Zarzucił „rażące naruszenie przepisów postępowania - art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. wynikające z nierozważenia w uzasadnieniu wyroku Sądu Odwoławczego żadnego z zarzutów

podniesionych w apelacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu I instancji, a także z niewskazania w tym uzasadnieniu przyczyn, dla których Sąd Odwoławczy uznał zarzuty zawarte w apelacji za niezasadne, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia”.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Suwałkach do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Ełku wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k. Analiza zarzutów kasacyjnych nie wykazała, by w sprawie doszło do rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

W ramach bardzo obszernego uzasadnienia kasacji odnoszącego się do nierozważenia wszystkich zarzutów apelacji przez Sąd odwoławczy, skarżący przedstawia ponownie cały materiał dowodowy oraz własną jego analizę, próbując wymusić na Sądzie Najwyższym ponowną ocenę wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów. Przedstawia własne hipotezy co do przebiegu wydarzeń, dotyczące takich hipotez jak przypuszczenie, że: pokrzywdzona rozmawiała przez telefon przechodząc przez przejście dla pieszych; oskarżony jechał z mniejszą prędkością niż 50 km/h; oskarżony hamował przed potrąceniem dziewczynki. Podnosi także, że jego zdaniem, biegły nieprawidłowo ustalił, by można było dostrzec przechodzącą przez pasy osobę z uwagi na brak odpowiedniego oświetlenia. Zdaniem skarżącego wszystkie elementy tego zdarzenia są niejasne i nie zostały wyjaśnione przez sądy obu instancji. Wszystkie omówione tak szczegółowo w uzasadnieniu kasacji argumenty i wnioski skarżący przedstawił już wcześniej w równie obszernej apelacji.

W odniesieniu do tych zarzutów wypowiedział się więc już Sąd odwoławczy. Uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego jest co prawda dość lakoniczne - jedynie Sąd ten odnosi się do oceny poszczególnych dowodów dokonanej przez Sąd I instancji - jednak należy uznać, że w świetle jednoznacznej wymowy dowodów, nie było konieczności ponownego ich ocenienia i drobiazgowego

powoływania kolejnych fragmentów zeznań świadków i opinii biegłych. W istocie, w uzasadnieniu wyroku Sądu II instancji wiele kwestii odnoszących się do poszczególnych elementów przedstawionych w sprawie dowodów nie zostało omówionych. Nie jest jednak rolą sądu odwoławczego omówienie jeszcze raz wszystkich dowodów przedstawionych w sprawie, a jedynie ocena prawidłowości ich oceny przez sąd I instancji. Sądy obu instancji w tej sprawie sporządziły pisemne uzasadnienia wprowadzające na poziomie mało profesjonalnym i ogólnikowym, ale jednak umożliwiającym – po zapoznaniu się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym – analizę obu wyroków przez pryzmat zarzutów kasacyjnych.

W ocenie Sądu odwoławczego sporządzone uzasadnienie wyroku Sądu I instancji dawało jasną odpowiedź na pytanie, dlaczego taki, a nie inny wyrok w niniejszej sprawie zapadł - i takie przekonanie nie mogło zostać uznane za rażące naruszenie prawa w postaci art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., które w dodatku miało lub mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia tego Sądu. Kluczowe dla ustalenia odpowiedzialności za spowodowanie przez oskarżonego D. D. wypadku drogowego były w istocie wskazane (skrótowo) przez Sądy obu instancji określone elementy inkryminowanego zdarzenia. Te elementy i ich ocena zostały omówione i ocenione w opinii biegłego J. G., który m.in. we wnioskach z tej opinii stwierdził: „Wyłączną przyczyną wypadku było zachowanie D. D.”; „kierujący nie hamował”; „Przyczyną wypadku było zachowanie D. D. (...) polegające na nieustąpieniu pierwszeństwa pieszej N.K. na oznakowanym przejściu dla pieszych” (k. 268). Opinię uzupełniającą biegły złożył na kartach 310-312, a w ramach tej opinii poruszył wszystkie te wątki, które stały się obecnie przedmiotem zarzutu kasacyjnego. Składał też opinię na rozprawie głównej (k. 498), na której odpowiadał na pytania obrońcy. Podtrzymał opinię pisemną, w tym stwierdzenie, że „prędkość była z tego przedziału między 50 a 70 km/h”.

Tymczasem podkreślenia wymaga, że celem kasacji jest jedynie wyeliminowanie z obrotu prawnego już prawomocnych orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych rażących naruszeń prawa o podobnej randze (*zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 stycznia 2021 r., II KZ 45/20, LEX nr 3112380; z dnia 30*

stycznia 2019 r., V KK 465/18, LEX nr 2621140; z dnia 27 stycznia 2014 r., III KK 463/13, LEX nr 1425012). Przypomnieć również należy, że w żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień – i to rażących – w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Kasacja jako nadzwyczajny środek zaskarżenia nie jest tzw. trzecią instancją, nie służy zatem do inicjowania powtórnej kontroli w zakresie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ani ponownej kontroli poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, lecz ma na celu eliminację błędów wynikających z wadliwego w stopniu rażącym zastosowania przepisów prawa materialnego lub procesowego albo związanych z wystąpieniem przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k., tj. bezwzględnych podstaw odwoławczych (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 maja 2021 r., V KK 149/21, LEX nr 3269964; z dnia 27 lipca 2021 r., I KK 121/20, LEX nr 3304206*). Wbrew tym zasadom niniejsza kasacja skierowana jest przeciwko ustaleniom faktycznym – co nie może jednak doprowadzić do ponownej oceny dowodów przez Sąd Najwyższy.

Podsumowując te rozważania wypada stwierdzić, że z przyczyn powyżej wskazanych Sąd Najwyższy uznał za oczywiście bezzasadny podniesiony w kasacji zarzut i w konsekwencji oddalił skargę w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Należy zauważyć, że z oczywistą bezzasadnością kasacji mamy do czynienia w sytuacji, gdy już na pierwszy rzut oka, z jedynie pobieżnej, a nie wnikliwej oceny podniesionych w niej zarzutów w jasny sposób wynika, iż są one nietrafne i nie mogą doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu w postaci wzruszenia zaskarżonego orzeczenia. Taka właśnie sytuacja nastąpiła w przedmiotowej sprawie.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., obciążając nimi skazanego.

[a!]

